

“L'objectiu de la meua tira és fer una aportació afegida a la notícia”

Sempre treballa amb l'estricta actualitat?

Sí, perquè vaig a la primera pàgina de la secció de Política, i he de fer la tira sobre el que és diu a la secció. Habitualment vaig al diari, i pregunto als redactors de què anem avui. Jo em puc pensar que la notícia del dia és d'un Rajoy però potser l'obertura parla d'un Puigdemont...

No és habitual. Hi ha molts dibuixants com vostè que treballen des de casa.

Sí, però és fantàstic. És la proposta que vaig fer a *La Vanguardia* quan vaig començar, em sembla que en la campanya de les eleccions al Parlament europeu de 1994: fer la feina a la redacció i parlar amb els periodistes. Crec que una persona sense informació és una persona sense opinió, i jo puc donar la perquèestic acompanyat de periodistes que si una cosa no l'entenc me l'expliquen.

D'informació, en deu tenir molta, i la tira és breu...

Alguna informació que tinc, és de la que no es publica mai! N'hi ha molta que no faig servir directament, però que em dona seguretat.

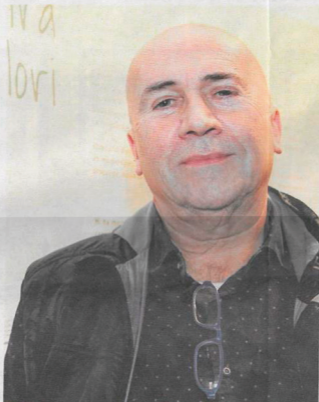
La seva tira és un article d'opinió?

D'alguna manera, penso que sí. És clar que puc pensar: a qui li interessa, la meua opinió? No ho sé... L'objectiu que tinc quan faig la tira és fer alguna aportació afegida, estètica o de missatge... em sembla que hi estic obligat, a explicar l'article d'una manera més sintètica que en el text, o a dir aspectes que no s'han dit...

El lector ha de trobar la tira interessant... Els periodistes en saben molt més jo, que intento obrir algun aspecte diferent. Estic en contra, i ho critico bastant, dels dibuixos que es limiten a repetir: ha guanyat el Barca i fer un dibuix dient "Barça, Barça!"... Per mi no t'és cap interès!

El periodista té un article d'obertura llarg... vostè té una tira limitada. És difícil resumir?

Saber sintetitzar és una de les qua-

TONI BATLLORI - 'ninotaire' a la secció de Política de 'La Vanguardia'

El digníssim terme "ninotaire", que ell utilitza, sembla que quedi curt per definir un personatge com Toni Batllori (Barcelona, 1951). Les seves tires diàries a la secció de Política de 'La Vanguardia' són una forma més d'anàlisi de l'actualitat, com ho podria ser un article. Des de l'any 1994, és una referència en aquest diari.

litats que hem de tenir els ninotaires. Agafar el conjunt del que passa i explicar-ho en una tira. Agafar una certa distància –el dibuixant és aquell *catxondo* que pot dir la tonteria que vol– permet de veure les coses millor, a vegades.

Parla de prendre distància. Les seves tires, a vegades, tenen personatges que és com si fossin vostè. Pensa en l'Usker Martínez que dialogava amb Jordi Puig...

Més que jo, és el contrapunt, l'home del carrer. Jo o tu. Davant d'algué que és molt important, i potser una mica egòlatra, l'altre és la persona normal.

Treballar d'aquesta manera, li posa pressió?

No, és gaire pràctic. A vegades en parlem amb Miquel Ferreres, el meu company d'*El Periódico*, i ell diu que no ho podria fer, això. I jo potser no podria fer el que fa ell: es lleva al matí, s'informa, al migdia potser ja té un dibuix, i a la tarda l'acaba. Jo durant el dia, visc. Si que llegeixo el diari, però no escolto moltes notícies. I em dedico a altres coses: faig escultura, dibuixo, i em cuido del Fons Batllori, una mena de museu dedicat al meu pare. Visc. Quan arribes a la redacció, t'has estat omplint de coses tot el dia. Pensa el dibuix en mitja hora, no sap capaç de fer-ho més. I dibuixo ràpid.

Aquests dies, és més difícil posar el seu punt d'ironia?

Més que la campanya, és des que s'ha polaritzat la situació. Sembla que t'obligui a ser d'una banda o de l'altra. No soc absolutament neutral, ni crec que se'n hagi de ser, però tambéestic en contra que si no ets independentista siguis unionista, i al revés. Les meves tires no estan fetes en aquesta clau. Intento mantenir la dignitat aquí al mig. I crec que s'ha de fer política, que crec que és el que no s'està fent. Qui guanyi, ho farà pels pels, i això no es pot arreglar.

Jordi Vilatorrada